

Három arany nyílvesző

Magyar népmese

diafilmre írták és rajzolták
a kazincbarcikai Május 1. úti általános iskola kisdobos rajzsakkörének tagjai

Kiadja
a
Magyar Diafilmgyártó Vállalat
Budapest

Készült a Nemzetközi Gyermekekéiben

1. Három arany nyílvesző (címkocka)
2. Volt egyszer egy öreg király, annak három legény fia. Egyik daliásabb a másiknál, hanem mégis a legkisebb volt a legdaliásabb.
3. – Edes fiaim – mondta egy szép napon az öreg király –, itt az ideje, hogy megházasodjatok. Eredjetez hát világgá, keressétek meg mátkátokat, és hozzátok el nekem menyasszonyotok hímzését. Amelyikötök a legszebb hímzést hozza nekem, az kapja meg holtom után a királyságot.
4. A királyfiák tüstént világgá akartak menni, csak azt nem tudták eldönteni, milyen irányba menjenek. Ekkor az öreg király fegyvertárából három pompás, ősrégi nyilat hozatott ki a fővadászával és hozzá színaranyból készült nyílveszőket.
5. Lőjétek ki az arany nyílveszőket három égtáj felé! – mondotta fiainak az öreg király. – Aztán eredjetez a nyílveszők után, ahol leesett, ott keressetez feleséget! A legidősebb királyfi nyílveszője napnyugatnak szállt, a középsőé napkeletnek, a legkisebbé pedig délnek.
6. A királyné közben elkészítette az útravalót, a király pedig ellátta őket pénzzel. A királyfiak vidám szívvel mondtak búcsút a kapufélfának, aztán elindultak az arany nyílveszők után.
7. Elmúlt a tavasz, a nyár, és végre őszi harmat után beállított a napnyugatot megjáró legöregebb királyfi. – Hadd lám, fiam, mit hoztál? – kérdezte az öreg király.

A királyfi erre előmutatta mátkája keze munkáját, egy véges-végig dús hímzéssel díszített, ékes, cifra inget. Elgyönyörködött a király a remekbe készült, gyönyörű hímzett ingben, a sok gazdag hímzésben.

8. Közben megérkezett a középső fiú is. – Hát te mit hoztál, kedves középső fiam? – kérdi a király. No, a középső fiú sem vallott szégyent a mátkája hímzésével. Aranyszállal, ezüstszállal kivarrt, madárhímes, virághímes, párjanincs abroszt mutatott nagy büszkén atyjaurának. Bizony, az öreg király olyannyira belegyönyörködött, hogy alig tudta levenni a szemét róla.
9. Ezalatt pedig a legkisebb királyfi csak megy, mendegél a napsütötte déli tájakon, arany nyílveszeje nyomában. Emitt is, amott is várak, paloták, mindegyikben kérőt váró, eladósorú hercegkisasszonykák kukucskáltak ki a toronyablakokból. De biz a szépe még sose fogott tűt a kezébe, a tűforgatók pedig egytől-egyig csúnyácskák. Nekibúsulva folytatta a királyfi az útját.
10. Hát egyszer csak egy kerek tóhoz ér. Látja, béka ül benne. A királyfi láttán nyomban brekegni kezd: – Vártalak már, szép mátkám! Tüstént hozom, amit királyatyád kívánt! – azzal eltűnt a vízben. No hiszen, egyéb sem hiányzott: béka legyen a mátkája!
A béka pedig térült-fordult, lemerült, felmerült, és egy óriási dobozt adott a királyfinak. A királyfi megköszönte, aztán sarkon fordult, és ment, mint akit orron vágtak.
11. Az öreg király erősen aggódott, amiért ilyen sokáig odamaradt a legkisebb fia. Aztán csak megjött egy szép napon. No, lett nagy öröm. Hát még amikor a béka adta óriási dobozt felbontották, mert olyan gyönyörűséges szép hímzés került elő

belőle, amelyet még szem nem látott. – A te mátkád hímezte a legszebb hímzést, kedves legkisebb fiam! – rikkantotta az öreg király. – Holtom után te leszel a király.

12. Most pedig eredjete, fiaim, a mátkáitokért, hogy mielőbb megülhessük a hármaskodalmat! A két idősebb királyfi boldogan szállt nyeregbe, mert mindkettőjüknek szépséges mátkája volt, hanem a legkisebbik ugyancsak elbúsulva poroszkált a kerek tóbéli mátkájáért.
13. Hanem a béka annál vidámabban fogadta. Repedtfazék-hangján boldogan brekegte: – Be jó, hogy idejében jöttél értem, édes mátkám! Csak még a hozományomat kell felhoznom a tó mélyéből. Várj meg, mátkám – vartyogta, s azzal alámerült. A királyfi pedig ott ácsorgott nagy szomorúan a parton, és közben a szeméből kibuggyant egy könnycsepp. Végiggördült az orcáján, és behullott a kerek tóba.
14. Hát abban a szent minutumban eltűnt a tó, és a helyén aranykapus kastély állt. Igen ám, de fura kastély volt, mert a kapu előtt békák silbakoltak...
15. ...a kapun túl békaszolgák serege lótot-futott, a kocsifelhajtóhoz a békakocsis hajtotta a parányi hintót, békainasok cipekedtek a kelengyeládával, békalakajok nyitották ki az aranyhintó aranyos ajtaját, s engedték le a színarany kocsihágcsót, amelyen át hágott a békamenyasszony békaszüleivel a hintóba.
16. – Hajts! – parancsolta a menyasszony édesapja a kocsisnak. – Állj! – kiáltotta a kocsisnak a békamenyasszony, amikor az aranykapu előtt megpillantotta a vőlegényét. – Jer, édes mátkám, hadd mutassalak be a szüleimnek!

A királyfi odalépett a mátkájához, és akkor csordult ki szeméből a második és a harmadik könnycsepp. Mindkettő a békamenyasszony szívére hullott.

17. A könnycsepp érintésétől a világ legszebb királykisasszonyává változott át a békamátka, s utána emberré változtak a szülők, a szolgák, mindenki, mert mindnyájukat békává varázsolta réges-rég egy hatalmas varázsló.
18. Hej, de nagy lett az öröm! Örültek azok, akiken megtört a varázslat, s örült a királyfi, mert tüstént szívből megszerette a világszép menyasszonyát. Odahaza megtartották a királyi hármasság lagzit.
19. Hat hétig ropták a táncot, Kisidától Nagyidáig hallatszott a muzsika.
20. A násznép pedig annyi libacombot evett, hogy az odaválói ebek tán még ma is libacsontot ropogtatnak, és a más környéki kutyákra mérgesen rámorognak.

– VÉGE –

22.

Készült Tóth Lászlóné tanár vezetésével.

Rajzolták: Pászty Katalin, Szendi Nóra, Magyar Dóra, Ivacs Ágnes, Matisz Mariann,
Bordás Enikő, Szabó Helga, Dali Ágnes, Dús Katalin, Szűcs Krisztina és
Gulyás Judit 4. osztályos tanulók

Szerkesztette: Ruzicska Józsefné

